

יתח זאת התלוויה המוססת הראי שונה בתולדות ישראל. דויד בן-גוריון, יון, שנולד לפני שהומצאה המכונית, הור בא לקבורה במסוק.
 ספק אם בן-גוריון עצמו היה מתכנן לעצמו הליווייה כזאת. שני חלקיה — ברחבת הכנסת ובמידרשת שדה-בוקר — עמדו בסיומן דתי מובהק. מכיוון שהוא אסר בצוואתו על נשיאת הספרים, לא נותר אלא להתפלל ולקרוא תהילים, יחד עם מגילת-העצמאות.

בן-גוריון עצמו היה ונשאר אנטי-דתי בהשקפתו. לפני שלוש שנים עורר סערה בהלוויית ש"י עגנון, כאשר סירב בתוך קף, למרות כל השידולים, לחבוש כיפה. בהלוויית בן-גוריון עצמו לא נכח איש ללא כיסוי-ראש. ובנו עמוס, שהרבנים לא רצו להכיר ביהדות בתו, מפני שהוא נשא אשה אנגליה נוצרית, אמר קדיש.
 גם הרכב הקהל, שחלק לו כבוד אחר רון, בוודאי לא היה לפי רוחו של בן-גוריון. הוא היה, מן הסתם, מבקש שיהיו נוכחות נציגויות של עדות ישראל, יחד עם המונים מתושבי הנגב ובני העם לכל שדרותיו. תחת זאת נערך טכס מעמדי מובהק, כשהצמרת המצומצמת של המדינה, מדורגת בדיוק לפי החשיבות, הסדרה בסדר מופתי משני צידי הארון.

מרת הצמרת המשיכה בדרכה, בי ארבעה מסוקים, מן הכנסת לשדה-בוקר. היו אלה אותם המסוקים שנשאו זה עתה את המיטען היקר ביותר: פצו"ע הקרבות.

המסוקים הגו מעל לנגב הצחיח, וכלי משים נזכרו הכל בדבריו של בן-גוריון, ששודרו ערב ההלווייה בטלוויזיה: אין

מרי בן-גוריון ודננה, בתו של „הזקן“, נפרדו מארוננו של בן-גוריון

עמוס בן-גוריון אומר קדיש י'חום וגולדה (לאשה) בוכה

מישמר-כבוד של צה"ל ליד אבוקת-הזיכרון